

Sygn. akt I C 192/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2019r

Sąd Rejonowy w Gdyni – Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Małgorzata Wilkońska

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2019r w Gdyni

sprawy z powództwa Z. W. przeciwko Skarbowi Państwa – (...) Zarządowi (...) w G.

o ochronę posiadania

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 320 zł. (trzysta dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: I C 192/18

UZASADNIENIE

Powód Z. W. wniósł pozew przeciwko Skarbowi Państwa – Ministerstwu Obrony Narodowej (...) Zarządowi (...) w G. domagając się przywrócenia posiadania nieruchomości położonej w G. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Gdyni prowadzi księgę wieczystą nr (...) poprzez nakazanie pozwanemu usunięcia znaku „Teren wojskowy wstęp wzbroniony” wraz ze słupem, umiejscowionego na przedmiotowej nieruchomości, a także nakazania zaprzestania dalszych naruszeń posiadania poprzez wydanie pozwanemu zakazu wkraczania przez osoby go reprezentujące na posiadaną przez powoda nieruchomość.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wyżej opisana nieruchomość znajduje się w jego samoistnym posiadaniu od początku lat 70 – tych ubiegłego wieku i wykorzystuje ją jako część składową swojego domostwa, a także w celu prowadzenia działalności gospodarczej, polegającej na udostępnianiu miejsc kempingowych wraz z odpowiednią infrastrukturą. Jak podano, pomiędzy stronami przed Sądem Rejonowym w Gdyni toczyła się pod sygnaturą akt VII Ns 2642/14 sprawa o stwierdzenie przez powoda nabycia własności przedmiotowej nieruchomości na skutek zasiedzenia. Wniosek został oddalony, jednakże postanowienie końcowe nie uprawomocniło się na skutek złożonej przez powoda apelacji. Stąd, z ostrożności procesowej, powód podnosi, że jest posiadaczem w dobrej wierze. W dniu 3 lutego 2017r. przedstawiciele pozwanego wkroczyli na posiadany przez powoda teren i umieścili na nim, wkopując w grunt, znak „Teren wojskowy wstęp wzbroniony”. Czynność ta została dokonana, mimo sprzeciwu powoda. Pozwany dokonał ponownego naruszenia posiadania w dniu 7 lutego 2017r. poprzez wkroczenie na nieruchomość w celu dokonania oględzin. Dokonane przez pozwanego naruszenie posiadania uniemożliwi powodowi dalsze korzystanie z nieruchomości dla celów związanych z działalnością gospodarczą. Do naruszenia posiadania doszło już kilkakrotnie, co budzi obawy przed dalszymi możliwymi próbami wkraczania w sferę posiadania powoda. Zważywszy, że spór stron co do własności nieruchomości do chwili obecnej nie został rozstrzygnięty, naruszenie posiadania – zdaniem powoda – należy uznać za bezprawne.

(pozew k. 3-6)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany podniósł, że postanowienie o oddaleniu wniosku powoda o zasiedzenie nie jest prawomocne, a przedmiotowa nieruchomości stanowi własność Skarbu Państwa i pozostaje w trwałym zarządzie Ministerstwa Obrony Narodowej - (...) Zarządu (...) w G., a mimo tego, powód traktuje ją jako swoją własność. Zdaniem pozwanego, zakres władania nieruchomością przez powoda nie spełniał warunków posiadania samoistnego, gdyż powód był w pełni świadom bezprawności swojego zachowania, stosował się do wszelkich wezwań związanych z bezprawnym zajęciem nieruchomości, o czym świadczy treść korespondencji pomiędzy stronami. Powyższe wyklucza możliwość władztwa powoda nad nieruchomością jak właściciela. Pozwany zarzucił, że powód nie wskazał o ochronę posiadania których działek ewidencyjnych lub ich części wnosi. W księdze wieczystej znajduje się bowiem osiem działek, które stanowią jedną nieruchomości. Jak wskazuje pozwany, wbrew spoczywającemu ciężarowi dowodu, powód nie wykazał koniecznego dla uwzględnienia roszczenia faktu posiadania całego spornego terenu nie dalej niż na 12 miesięcy przed datą wniesienia pozwu i utraty posiadania w tym okresie. Pozwany wskazał, że wola władania rzeczą dla siebie musi być uzewnętrzniona np. poprzez płacenie podatku od nieruchomości, tymczasem to pozwany uiszczal tego typu należności. Pozwany wskazał, że przedmiotowa nieruchomości jest własnością Skarbu Państwa, który jako właściciel może postawić na nim znak, tym bardziej, że jest to duży obszar przeznaczony na cele związane z obronnością państwa, stanowiący teren zamknięty. Pozwany zarzucił, że dołączony do pozwu dowód w postaci mapy z propozycją podziału działek został uzyskany z naruszeniem przepisów o terenach zamkniętych bez stosownych zezwoleń.

(odpowiedź na pozew k. 18-21)

Pismem z dnia 25 kwietnia 2018r. powód sprecyzował powództwo, wskazując, że domaga przywrócenia posiadania przedmiotowej nieruchomości poprzez nakazanie pozwanemu usunięcia znaku „Teren wojskowy wstęp wzbroniony” wraz ze słupem, umiejscowionego na działce nr (...).

(pismo powoda z dnia 25 kwietnia 2018r. k. 52-54)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Z. W. zamieszkuje w budynku posadowionym na działce nr (...), położonej w G. przy ul. (...). Z przedmiotową działką graniczą dwie działki o nr (...) (poprzednio nr 202/171) stanowiące własność Skarbu Państwa – Ministerstwa Obrony Narodowej – (...) Zarządu (...). Przedmiotowa nieruchomości znajduje się w trwałym zarządzie (...) Zarządu (...) w G., zaś administratorem jest K. (...) w G..

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o mapę dla celów sadowych k. 10-11, odpis z księgi wieczystej k. 9-15 akt sprawy Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze VII Ns 2642/14, przesłuchanie D. L. płyta CD k. 130)

Przy granicy działki powoda nr (...) znajdował się wąwóz, stanowiący część działki nr (...). Wąwóz ten został zasypyany w latach 70-tych XX w. Następnie, ojciec powoda postawił na działce nr (...) płot od strony morza. W 2000r. na działce nr (...) (obecnie nr 1730) powód postawił trzy przyczepy kempingowe i rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług turystycznych w okresie letnim. Aktualnie na przedmiotowej działce nr (...) znajduje się łącznie 10 przyczep kempingowych powoda. Teren, na którym stoją przyczepy został przez powoda ogrodzony.

(dowód: przesłuchanie powoda Z. W. płyta CD k. 130, zeznania świadka U. M. płyta CD k. 80, zeznania świadka H. W. płyta CD k. 130)

W dniu 12 kwietnia 2008r. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w G. wszczął postępowanie administracyjne dotyczące m.in. zlokalizowania na działce nr (...) garażu z sieciarnią.

Pismem z dnia 19 sierpnia 2008r. Wojskowa Administracja K. Nr 1, wezwała powoda do opuszczenia nielegalnie zajmowanego terenu działki nr (...). W odpowiedzi na wezwanie, powód poinformował Wojskową Administrację K.,

że do końca października 2008r. usunie objęty wezwaniem fragment garażu wybudowany z przekroczeniem granicy z działki nr (...). W dniu 13 listopada 2008r. przedstawiciel Wojskowej Administracji K. Nr 1 dokonał wizji lokalnej na działce nr (...), stwierdzając, że powód dokonał częściowej rozbiorczy obiektów budowlanych zlokalizowanych nielegalnie na terenie działki nr (...), lecz nadal na działce znajduje się wiata będąca własnością powoda, a także stwierdzono brak uprzętnięcia terenu tj. śmieci w miejscu sieciarni. Pismem z dnia 13 listopada 2008r. wezwano powoda do uprzętnięcia i opuszczenia terenu działki nr (...). W dniu 14 listopada 2008r. powód poinformował, że usunięty został fragment garażu wybudowany z przekroczeniem granicy działki nr (...).

Decyzją z dnia 17 maja 2012r. (...) Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego w G. orzekł o braku podstaw do zastosowania przepisów art. 37 i 40 ustawy z dnia 24 października 1974r. – Prawo budowlane w sprawie wzniesienia w warunkach samowoli budowlanej (bez pozwolenia na budowę) zabudowy towarzyszącej budynkowi mieszkalnemu – budynku garażowego z sieciarnią połączonego trwale z gruntem, zlokalizowanego na terenie działki nr (...) KM 42 położonej przy ul. (...) w G..

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: zawiadomienie z dnia 6 sierpnia 2008r. k. 28, pismo z dnia 19 sierpnia 2008r. k. 29, pismo z dnia 26 września 2008r. k. 31, pismo z dnia 13 listopada 2018r. k. 32, pismo powoda z dnia 14 listopada 2008r. k. 33, decyzję z dnia 17 maja 2012r. k. 35-36, protokół oględzin k. 37)

Pismem z dnia 10 czerwca 2013r. powód zwrócił się do Komendanta (...) w G. o sprzedaż na jego rzecz lub wdzierżawienie części działki nr (...), znajdującej się poza ogrodzeniem (...) w G., a która graniczy z działką powoda nr (...).

Pismem z dnia 24 września 2015r. Komenda (...) w G. poinformowała powoda, że na skutek wizji lokalnej stwierdzono przekroczenie przez powoda granic jego posesji i bezprawne zajęcie nieruchomości tj. ustawienie przyczep kempingowych oraz ogrodzenia na terenie działki (...) i wezwała powoda do natychmiastowego usunięcia zabudowy. Pismem z dnia 29 września 2015r. (...) Zarząd (...) w G. wyznaczył powodowi nieprzekraczalny termin 30 dni do usunięcia wyżej wskazanych przyczep.

(dowód: pismo z dnia 10 czerwca 2013r. k. 38, pismo z dnia 24 września 2015r. k. 39, pismo z dnia 29 września 2015r. k. 40)

W dniu 6 lipca 2017r. Minister Obrony Narodowej wydał decyzję nr (...) w sprawie wprowadzenia do użytku „Instrukcji o ochronie obiektów wojskowych, która określa usytuowanie tablic ostrzegawczych w równomiernych odstępach, co 150-200 m w terenach zabudowanych i co 200-300 m poza obszarem zabudowanym. Decyzja ma klauzulę „zastrzeżone”.

(okoliczność bezsporna)

Pod koniec stycznia 2018r. pracownicy K. (...) w G. m.in. U. M. weszli na teren działki nr (...) i postawili słup z tablicą z napisem „Teren wojskowy wstęp wzbroniony”. Powód nie utrudniał wykonywania tych czynności.

(dowód: przesłuchanie powoda Z. W. płyta CD k. 130, zeznania świadka U. M. płyta CD k. 80, zeznania świadka H. W. płyta CD k. 130, dokumentacja fotograficzna k. 12)

W późniejszym czasie niezidentyfikowana osoba zasłoniła znak folią. W 2019r. pracownicy K. (...) w G. ponownie odsłoniли znak, z pomocą powoda.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: dokumentację fotograficzną k. 124-125, zeznania świadka H. W. płyta CD k. 130, przesłuchanie powoda Z. W. płyta CD k. 130, przesłuchanie D. P. płyta CD k. 130)

Z. W. wystąpił do Sądu Rejonowego w Gdyni przeciwko Skarbowi Państwa – Ministerstwu Obrony Narodowej (...) Zarządowi (...) w G. z wnioskiem o stwierdzenie, że nabył z dniem 1 stycznia 2000r. przez zasiedzenie własność części

nieruchomości położonej w G. przy ul. (...), dz. 202/171, dla której Sąd Rejonowy w Gdyni prowadzi księgę wieczystą nr (...). Sprawa była prowadzona pod sygnaturą akt VII Ns 2642/14.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o wniosek o stwierdzenie zasiedzenia wraz z załącznikami k. 2-15 akt sprawy Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze VII Ns 2642/14)

Postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2017r. wydanym w sprawie o sygnaturze VII Ns 2642/14 Sąd Rejonowy w Gdyni oddalił wniosek Z. W. o stwierdzenie zasiedzenia.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o postanowienie z dnia 24 sierpnia 2017r. k. 319 wraz z uzasadnieniem k. 328-334 akt sprawy Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze VII Ns 2642/14)

Z. W. wywiódł apelację od wyżej opisanego postanowienia, zaskarżając je w całości i wnosząc o zmianę tego postanowienie poprzez stwierdzenie, że wnioskodawca nabył własność przedmiotowej nieruchomości poprzez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 2000r.

Postanowieniem z dnia 15 maja 2018r. Sąd Rejonowy w Gdyni odrzucił apelację powoda.

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2018r. Sąd zawiesił postępowanie w sprawie z uwagi na śmierć uczestnika postępowania J. W..

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o apelację k. 335-339 akt sprawy Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze VII Ns 2642/14, postanowienie z dnia 15 maja 2018r. k. 377 tamże, postanowienie z dnia 7 czerwca 2018r. k. 391 tamże)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów urzędowych i prywatnych, dowodu z zeznań świadków U. M. i H. W., a także dowodu z przesłuchania stron.

Oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej dokumentów przedłożonych przez strony. Podkreślić bowiem należy, iż dokumenty w postaci orzeczeń wydanych przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygnaturze VII Ns 2642/14, decyzji administracyjnych dołączonych do odpowiedzi na pozew, odpisów z ksiąg wieczystych mają charakter dokumentów urzędowych, które zgodnie z art. 244 kpc korzystają z domniemania autentyczności i zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń. W toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie wzruszyła wyżej wskazanych domniemań w trybie art. 252 kpc. Ponadto, za w pełni wiarygodne dowody w sprawie Sąd uznał złożone przez strony dowody z dokumentów prywatnych, w tym m.in. wniosek o stwierdzenie zasiedzenia, apelację od orzeczenia oddalającego tenże wniosek. Podkreślić bowiem należy, iż autentyczność tych dokumentów nie była kwestionowana. Podobnie, ani powód ani pozwany nie zaprzeczyli, iż osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Sąd również nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania wyżej opisanych dokumentów.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania świadków i stron co do charakteru posiadania powoda działki nr (...), a także okoliczności posadowienia na tej działce znaku. W ocenie Sądu zeznania wszystkich przesłuchanych w niniejszej sprawie osób były szczere, zbieżne i korelowały z treścią dołączonych do akt sprawy dokumentów prywatnych. Zwrócić należy, iż zarówno świadkowie, jak i strony potwierdziły, że od lat Z. W. zajmuje sporną działkę nr (...), posadawił na niej ogrodzenie, a także postawił przychypy kempingowe, służące mu do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług turystycznych. W świetle treści zeznań nie budziło również wątpliwości, że pracownicy pozwanego postawili na tej działce znak z napisem „Teren wojskowy wstęp wzbroniony”.

Natomiast, na mocy art. 217 kpc Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie oględzin przedmiotowej nieruchomości. Wskazać bowiem należy, iż okoliczności, na jakie miał zostać przeprowadzony tenże dowód, zostały dostatecznie wyjaśnione za pomocą innych środków dowodowych, w szczególności za pomocą dowodów z zeznań świadków oraz

przesłuchania stron. Zważyć przy tym należy, iż strona pozwana nie kwestionowała faktu posadowienia spornego znaku na działce nr (...).

Podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 344 § 1 kc, zgodnie z którym przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem. Jak stanowi art. 478 kpc w sprawach o naruszenie posiadania sąd bada jedynie ostatni stan posiadania i fakt jego naruszenia, nie rozpoznając samego prawa ani dobrej wiary pozwanego.

Przechodząc do kwestii materialnoprawnych, należy podkreślić, iż posiadanie nie jest prawem podmiotowym, a jedynie określonym stanem faktycznym (por.: postanowienie SN z dnia 29 kwietnia 1975 r., II CZ 57/75, LEX nr 7693). W myśl art. 336 kc posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). Na posiadanie składają się zaś dwa elementy: element fizyczny (*corpus possessionis*) wyrażający się we władaniu rzeczą oraz element psychiczny (*animus possidendi*) wyrażający się w psychicznym nastawieniu do wykonywanego władztwa. Oznacza to, iż posiadacz znajduje się w sytuacji, która pozwala na korzystanie z rzeczy w taki sposób, jak to mają prawo czynić osoby, którym przysługuje do rzeczy określone prawo. Przy czym musi istnieć wola wykonywania względem rzeczy określonego prawa dla siebie, czyli we własnym imieniu. Zatem posiadaczem rzeczy jest ten, kto włada rzeczą i postępuje z nią jak osoba, której przysługuje do niej prawo własności lub inne prawo (por. wyrok SN z dnia 3 czerwca 1966 r., III CR 108/66, OSP 1967/10/234). Na podstawie art. 336 kc w zw. z art. 338 kc możliwe jest sformułowanie definicji, w myśl której posiadanie jest stanem faktycznym, w którym podmiot prawa cywilnego sprawuje we własnym interesie względnie trwale, faktyczne władztwo nad rzeczą w zakresie prawa własności albo w zakresie innego prawa podmiotowego umożliwiającego sprawowanie faktycznego władztwa nad cudzą rzeczą. W konsekwencji należy stwierdzić, że gdy władztwo faktyczne nie ma którejkolwiek z cech wskazanych w jego definicji – nie jest sprawowane w interesie posiadacza albo nie jest co najmniej względnie trwale – to władztwo takie może być uznane albo jedynie za dzierżenie, albo za władztwo prekaryjne (por. K. Osajda (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, wyd. 22, 2019).

W świetle przesłanek roszczenia posesoryjnego określonych w art. 344 kc w pierwszej kolejności ustalić należało, czy powód Z. W. był posiadaczem spornej nieruchomości. Przepis art. 336 kc wyróżnia dwa rodzaje posiadania tj. posiadanie samoistne oraz posiadanie zależne. W judykaturze wskazuje się, że rodzaj posiadania jest zdeterminowany przede wszystkim zakresem faktycznego władztwa nad rzeczą oraz faktem, czy odbywa się ono za wyraźną lub dorozumianą zgodą innej osoby. Na kwalifikację posiadania jako samoistnego albo zależnego nie ma w szczególności wpływu ani dobra albo zła wiara posiadacza, ani zgodność posiadania ze stanem prawnym (por. postanowienie SN z dnia 28 lutego 2002r., III CKN 891/00, L.), ani sposób, w jaki sam posiadacz określa werbalnie swój stosunek do rzeczy (por. postanowienie SN z dnia 30 stycznia 2002r., III CKN 206/01, L.), ani okres sprawowania faktycznego władztwa nad rzeczą (por. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2003r., II CKN 1112/00, L.). Na podstawie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego należało uznać, że powód był posiadaczem samoistnym przedmiotowej nieruchomości. W oparciu o zeznania świadków oraz stron można jednoznacznie stwierdzić, że powód od wielu lat korzystał z części działki nr (...) jak właściciel. Przede wszystkim należy zauważyć, że powód ogrodził przedmiotową działkę, na co wskazała m.in. świadek U. M.. Nadto, od 2000r. Zenom W. wykorzystuje przedmiotową działkę do prowadzenia działalności gospodarczej. Bezsporne bowiem było, że na spornej działce powód rozstawił w sumie 10 przyczep kempingowych, które – jak wynika z jego zeznań – w okresie letnim tj. od lipca do września są wykorzystywane przez niego do świadczenia usług turystycznych. Takie czynności jak ogrodzenie działki czy postawienie przyczep są charakterystyczne dla wykonywania uprawnień właścicielskich i dostatecznie manifestują faktycznie sprawowane władztwo powoda. Na samoistne posiadanie wskazuje również fakt, że powód nie ponosi na rzecz pozwanego żadnych świadczeń związanych z korzystaniem z rzeczy, które są właściwe dla ograniczonych praw rzeczowych czy praw obligacyjnych (najem, dzierżawa). Pozwany znosił fakt, że powód działkę ogrodził, a

następnie wykorzystywał do świadczenia usług turystycznych. Jednocześnie, Sąd doszedł do przekonania, że w dacie posadowienia znaku powód był posiadaczem przedmiotowej nieruchomości w złej wierze. Z dołączonych do odpowiedzi na pozew dokumentów wynika bowiem, że powód miał świadomość, że stan faktyczny nie odpowiada stanowi prawnemu. W kierowanej do powoda korespondencji pozwany wielokrotnie powoływał się na przysługujące mu prawo własności. Nadto, z wniosku powoda przed Sądem Rejonowym w Gdyni pod sygnaturą akt VII Ns 2642/14 toczyło się postępowanie o zasiedzenie przedmiotowej działki. Taka ocena stanu posiadania powoda nie wpływa jednak na zasadność powództwa.

W świetle przepisu art. 344 kc konieczną przesłanką powództwa posesoryjnego jest samowolne naruszenie posiadania. W oparciu o zebrany materiał dowodowy można jednoznacznie stwierdzić, że w styczniu 2018r. pracownicy pozwanego postawili na działce znak z napisem „Teren wojskowy wstęp wzbroniony”. Okoliczność ta nie była kwestionowana przez stronę pozwaną. Bez wątplenia zatem doszło do naruszenia posiadania powoda, niemniej tego naruszenia nie można uznać za samowolne. Jak wskazuje się w doktrynie i judykaturze w świetle art. 342 kc nie każde naruszenie prawnego posiadania narusza sformułowany w tym przepisie zakaz, lecz jedynie naruszenie, które jest samowolne. Samowolność naruszenia prawnego posiadania wyłącza zgoda dotychczasowego posiadacza lub uprawnienie do naruszenia posiadania stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego właściwego organu władzy publicznej, wykonywane za pośrednictwem właściwych organów egzekucyjnych (por. orzeczenie SN z dnia 30 października 1956r., 3 Cr 600/55, OSN 1957, Nr 3, poz. 87, s. 93; orzeczenie SN z dnia 4 listopada 1959r., 2 CR 669/59, OSPiKA 1962, Nr 4, poz. 106), lub wyraźny przepis prawa, taki jak np. art. 142, czy 432 kc (por. K. Osajda (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, wyd. 22, 2019). W rozpatrywanym przypadku naruszenie posiadania pozostaje w zgodzie z przepisami prawa i nastąpiło na podstawie decyzji administracyjnej. W dniu 6 lipca 2017r. Minister Obrony Narodowej wydał decyzję nr (...) w sprawie wprowadzenia do użytku „Instrukcji o ochronie obiektów wojskowych, która określa usytuowanie tablic ostrzegawczych w równomiernych odstępach, co 150-200 m w terenach zabudowanych i co 200-300 m poza obszarem zabudowanym. Przedmiotowej decyzji została nadana klauzula „zastrzeżone”. Strona powodowa nie kwestionowała ani faktu wydania takiej decyzji ani jej treści. Zważywszy należy, iż przedmiotowa decyzja została wydana na podstawie obowiązujących przepisów prawa tj. art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1995r. o urzędzie Ministra Obrony Narodowej (Dz.U. z 2019 r. poz. 196) oraz § 1 pkt 6 lit. a i 2 § pkt 14 rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Obrony Narodowej z dnia 9 lipca 1996r. w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 2014r. zmieniającego rozporządzenia w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Obrony Narodowej (Dz.U. z 2014 r. poz. 933). Skoro czynności podjęte przez pozwanego miały podstawę prawną w obowiązujących przepisach prawa i decyzji administracyjnej wydanej przez Ministra Obrony Narodowej, to takiego naruszenia nie można uznać za samowolne. W tym stanie rzeczy, należało uznać, że nie zostały spełnione wszystkie przesłanki roszczenia posesoryjnego, o jakich stanowi art. 344 kc.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 344 kc a contrario, powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc w zw. z § 5 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) i zasądził od przegrywającego niniejszą sprawę powoda na rzecz pozwanego kwotę 320 zł, którą stanowi opłata za czynności fachowego pełnomocnika w stawce minimalnej.